

МОРЕ ЈЕ НОЋУ МИШИЋ СРЦА

ПРОСПЕРОВА ПЕСМА

И не заљубљуј се, Аријеле, то ничему не води,
каже Просперо и залива шимширово грмље. Нижу се
пасји дани, шири омамљујуће слатки мирис малина,
тешких од сока што се слива низ лишће
на сунцу. Просперо се не сећа о чему се радило, његово
сећање је нестала мачка с огласа на бандери.
Волео би да Аријел остане, спокојан је, пише
песме. Стоје под сунчевим мостом. Паук се
досађује сатима, налик музејским чуварима.
Цвета мајчина душица, грахорица. Јелен јури за кошутом
већ трећи дан, његовом жудњом одзвања ноћ. Просперова
ћерка студира у иностранству, у земљи чија је
историја лепљива смола. Аријел би радије остао,
пита за ИВАН, хтео би да плати станарину.
Калибан, Калибан, понавља Просперо и одлази
по косилицу. Потом дуго стоји на тераси, напуљска
брда падају у мрак, пулсирају хиљадама светала.
Полако надлази бура, претвара небо у платно.
Можда је клише, помишља Аријел, али би у следећем
животу волео да буде вода, вода мора, чији су
таласи усплахилено крдо коња у галопу.

ТИРЕСИЈА ТРАЖИ АСИСТЕНТА

А ако, пита Одисеј, повратка нема
и изгубим љубав? Растанак је ипак тежак,
острво је идила, у врту пуцају од сока
зреле шљиве. Тиресија га одговара, Калипсо

је све старија, Одисеју, не могу, уосталом, да те
запослим, непрестано си на путу,
боље се врати кући, оној жени,
гледате у исто море, само с друге

стране. Мој дом је моја повест,
 каже Одисеј и на одласку поздравља
 псе водиче Тиресије, који жели да сазна

крај његове приче. Одисеј застаје на обали,
 спушта се сумрак, месец и његов усталасани
 одраз образују тачку и зарез; све је могуће.

МОГУЋНОСТ

Остави то за собом у узастопном граду узастопне
 земље чији језик знаш половишно, односно
 до осамдесет осме странице биографије Готфрида
 Бена, који је видео како гладна звер рата ровари
 по берлинским улицама, којима је корачала Кете Колвиц
 од куће до атељеа, од атељеа до куће, гладећи
 камен све док се није претворио у тело
 њеног мртвог сина.

Канделабри кестенова се лагано гасе, ветар се
 диже и мирише у врту удике, кријући
 незнанце у заједничкој гробници величине језера,
 привијене на дну једне уз друге, покрићемо их
 топлим перином сећања, нећемо их сада
 будити, сањаћемо их, легати
 у њихове кревете, носити њихова имена, флертовати
 с носталгијом, но *toutes proportions gardées*,
 ноћи су ионако тако топле, а италијански ти келнер
 каже: *Cara*.

Стога остави то за собом, иди у музеј и гледај
 дрвеће, симфонију грања, арију лишћа,
 свој живот у четири слике, тријумф
 траве, док фреквенција пролазности налик записку
 у срце ослобађа кисеоник, а затим позови
 некога у стан, рабарбара је киселог
 укуса, позови и мртве и живе, и причајте,
 имате само једну могућност и много изгубљених.

HÔTEL-DIEU

за оно кратко време кад дрвеће цвета
враћао сам се мислима у дрвену дворану
у дубини је висила једна мала слика
ноћни лептир у густошћу лишћа рђасте руже
све је било зелено интензивно зелено
налик првом купању у мору након дуге
зиме њена раширена крила отворила су очи
била су књига у библиотеци отворена
на једној реченици о сну из ког је боље
било не будити се
с прозорима на унутрашње двориште некадашње болнице
где је Винсент жудео за преображајем
као да је то пут који води право на море
где се жудња претвара у маце
тополе тамне птице рата лове
моје мисли беле чапље пригрљују ваздух
у екстази Винсент је имао риђу косу и највише је
волео боје које се неће видети
на црно-белој фотографији
можда преображај надлази попут снажног ветра
који треба покорити или воде што понекад оставља
трагове попут нежног погледа вода мора се
преображава у со

(С њољској љревели Јелена Јовић)